

Jan Tihlařík se narodil 28. září 1950 v Šitbořicích na Břeclavsku, což ho v současnosti činí 73-letým. Na své dětství rád a velmi pozitivně vzpomíná. Otec byl klempířem a odjížděl za prací do Prahy. Matka pracovala v JZD.

Po absolvování prvního stupně Základní školy v Šitbořicích musel pan Tihlařík kvůli absenci druhého stupně společně se svými vrstevníky jezdit do nedaleké Základní a Mateřské školy v Těšanech. Po základní škole se šel učit do Královopolské strojírny v Brně montérem chemických strojů a zařízení (kotlařem). Po vyučení začal v tomto oboru v Královopolské pracovat. Poté následovala tříletá vojna a návrat ke stálému zaměstnání v Královopolské. Rozhodl se však podat přihlášku na Střední internátní školu pro pracující v Týně nad Vltavou, kterou úspěšně absolvoval v roce 1974.

Po přihlášení na Karlovu univerzitu v Praze, obor žurnalistika, bylo rozhodnuto o jeho životním povolání. Při studiu posledního ročníku již pracoval jako redaktor Rudého práva, vstoupil do KSČ a v Praze na chvíli zůstal. Zprvu psal články poplatné době. Například o tom, jak zemědělci jezdí po polích s kombajny a jak voní pečivo. Postupem času začal psát články o vědeckotechnickém rozvoji a později se stal i terénním redaktorem. Přihlásil se ke sledování stavby jaderné elektrárny Dukovany, na které strávil pár dnů.

Když se potom uvolnilo místo moskevského zpravodaje a redakční rada rozhodla, že by pro to byl vhodný, opustil vlast a vydal se za tímto pracovním účelem do SSSR. Strávil zde tři roky (1986 - 1989) a stal se svědkem mnoha významných, ale i méně známých událostí. Příkladem může být otevření hranice mezi Sovětským svazem a Amerikou nebo návštěva Magadanu. Díky své práci zpravodaje navštívil mnoho dalších zajímavých zemí. Mezi ně patří například Mongolsko a Tunisko. Po pádu komunismu v roce 1989 se vrátil zpět do vlasti a pokračoval ve své práci.

I dnes stále pracuje pro redakci bývalého Rudého práva (současný název Deník Právo) jako grafik a žije v Šitbořicích s manželkou.

Pan Tihlařík by si přál, aby budoucí generace vyhledávaly společnost moudrých lidí, aby se od nich učily a aby se nemusely stydět podívat někomu do očí. Také konstatuje, že i přestože veškeré své studium dokončil, stále se učí a my bychom měli také.